

Абонамента на вѣстника е: За България, Сърбия и Македония годишно лева . . 2.—
За странство . . 2.50

Стопанинъ-издатель:
Иванъ К. Божиновъ

ДЕБЪРЪ

— ИЗЛИВА 2 ПЪТИ ВЪ МЪСЕЦА —

Дописки, както и всички други материали за в.

„ДЕБЪРЪ“, се изпращат доредакцията на в. „Дебъръ“ в София, улица „Алабиска“ № 54. Ръкописи и др. т. материали не се повърщат.

Гдѣ е величието на България?

Министертъ на Търговията и Земледѣието, г-нъ Геннадиевъ, въ една красива на глѣдъ рѣчь, но въ сжцност еластична и глупава за сериозния мислителъ, всѣваше величието на България: прѣдъ болшинството на неговата партия.

Краткият колони на нашето вѣстиче, не ни позволяваатъ да прѣпечиме и разкритикуваме неговата рѣчь, но и ние ще си кажемъ своята дума.

Право да си кажемъ, много рискувано е да се говори за величие въ врѣме, когато нито сѣпка сжществува за такво величие; или трѣбва да неразбирашъ що значи величие, или пъкъ трѣбва да имашъ голямо безсрамие въ себе си, цото въ найлошитъ моменти на единъ народъ, да го прѣспивашъ съ хвалебни пѣсни, когато го колятъ и унищожаватъ.

Намъ ни е мжка и неприятно, че той единственъ министръ е македонски българинъ и сега му е намѣрилъ човѣка врѣмето да всѣпва величието на България, когато нейния гласъ не струва нито за нищо въ международно отношение и когато неговата родна земля е обрѣната въ салхана отъ Хими Пашовитъ андартъ и свзони.

Бѣха велики епохи, наистина, но не сега г-нъ Геннадиевъ блѣщи величието на българския народъ, *сѣдѣ 30 години*, а цотмо обратното *прѣди 30 години*, когато отъ Адриатика до Дунава, отъ Черно и Бѣло море до българска Моравя, се чуеше единъ общъ гласъ, а тоя гласъ бѣше на българския тогава мощенъ народъ. Прѣдъ неговия гласъ падаха тогава Паши и Султани, Владци и Патрици. . . .

Тѣй ли е днесъ ?

О! ужасъ. О грозна дѣйствителност!

Днесъ въ Добруджа царствува единъ изключителенъ режимъ, който има за цѣль: романизацията.

Днесъ въ Българска Пелагония, край Бугаръ-Моравя. Сърбия истри и послѣдната българска рѣчь. Идете въ Враня, Пиротъ, Нишъ и Лѣско-

вецъ и ще се убѣдите въ печалната участь на нѣкогашния славенъ народъ, който се бореше за своята църковна независимостъ и за общественъ културенъ животъ.

Идете днесъ, нещастнико, въ своята родна земля да видите разоренитъ паланки и градове, изгоренитъ и изклани български села, та да видите и познаете величието на България.

Намерилъ си врѣме, когато да се гавришъ съ нещастията на единъ измжченъ народъ, за да се удостоишъ съ една ласкава дума отъ своя си господаръ.

Не си кривъ ти, а сме криви ние, че можемъ да търпимъ единъ личенъ режимъ, който повече работи за чуждитъ интереси въ насъ, отъ колкото за интереситъ на България.

Г-нъ Геннадиевъ продължилъ, че величието на България било въ голѣмитъ и солидни здания въ столицата и въ нѣколко километра жельзници. И ние бихме съгледали величието на България въ тоя малякъ направдъкъ, ако не бѣха строени съ чужди пари. Цѣлата столица е подъ ипотеката. А пъкъ срѣщо жельзницитъ и военнитъ доставки е дадена цѣла България подъ гаранция. Зацото днесъ чужденци бъркатъ въ бълг. джебъ.

Това ли е величието на България?

Продължава, всрѣдъ грѣмогласнитъ ржкоплѣтскания на едно безгласно болшинство, г. Геннадиевъ и намира че величието на България било въ хубавата, стегнатата българска армия.

Има много да се каже за тая армия, която е силна и мощна за паради и височайши маневри, но когато е отечеството въ опасностъ и безсилна и немощна както въ сегашнитъ черни минути за бълг. народъ. Гдѣ е военното ни величие? Не колятъ ли ни като псета само защото се казваме *българи*.

300,000 българи въ Македония сж изклани, избити и избѣгали по чужди страни; даже въ Америка, агентитъ на Хими Паша ги изпращатъ.

И то, въ това врѣме, когато така се възпѣва величието на България. 200 села въ послѣднитъ 2—3 го-

дини сж изклани, изгорени и запустѣли и то само защото сж български.

Въ това ли е Величието ?

Нещастнико! По добръ бѣ било да си поинешъ главата съ пепелъ и да оплачешъ непоносимата згѣда на българитъ въ Македония, отколкото да се кълчишъ и гавришъ.

Нѣкога, когато Божия народъ, израиля, се отдаваше на развратъ, лѣнност и грабителство, излѣзе да оплаче Пророкъ Еремия своя си народъ и да му посочи истинския пѣтъ. Не е ли по-добръ да оплачешъ участьта на нашето морално-душевно падане, и нашата физическа немощ ?

Че какво велико има днесъ въ насъ ?

Гледаме, че ядката на бждето нѣ — нашата младежъ е паднала много по-ниско отъ насъ. Повлѣкла се по разни червени дрѣпелчета като е захвърлила триколора — знакъ на националната гордостъ и самосъзнание. Ще чуешъ отъ устата имъ: и тукъ робство и тамъ робство. То е все едно бить си въ България, Турция или другадъ. Тѣзи златна младежъ се възпитавя въ бездомностъ, въ готованство и въ уличностъ? Ако е истина думата: деньтъ се познава отъ урото, може ли да се очаква величие на България отъ подобна младежъ, насърдчавана отъ своя си министръ въ тоя фаталенъ пѣтъ ?

Още двѣ думи. Г-нъ Геннадиевъ е намерилъ величието на България въ богато наकिनенитъ натруфени дами, каквито ги е наспорилъ господъ. Когато прѣди 30 год. е имало само дрипави жени.

Тукъ вече е сполучилъ.

Ако се земе характера и живота на почтеня министръ, ще дойде челоувѣкъ до такво заключение, но ако човѣкъ не е бить мечтателъ по Пловдивскитъ Телета. Ако челоувѣкъ живѣе скромно и спретнато, ще намери думитъ му лакъ дѣтския. Думи казани не отъ единъ дѣржавенъ мжжъ, а отъ единъ лапакъ безъ морални качества.

Истина е, че женитъ прѣди 30 години не бѣха тѣй натруфени съ разни дантели и кордели, но бѣха скром-

но облечени, съ нанизани златни гердани накичени. Кжщата имъ бѣше кжща, имотътъ имъ имотъ и стопанинътъ стопанинъ.

Но тъй ли е днесъ?

Облеклото на днешнитѣ тъй възпѣвани дами, е облекло сезоно и сезацисно, което се измѣнява по-скоро и отъ витошкото врѣме. Тия бързи измѣненія на модитѣ докарватъ икономическото съсипване на дсмътъ и на семейното щастие, каквото сега е рѣдко. Семейно щастие днесъ е дума; която може да се пише, но на дѣла е рѣдкость. Гледайте полицейскитѣ рапорти и космитѣ ще ви настрѣхнатъ. Развратъ, убийства, самоубийства, фалименти, батакчилъни и пр. се тъй общи между насъ, щото съ фенеръ да трѣгнешъ въ срѣдъ день, надали ще ти падне случай да срѣщнешъ и видишъ честенъ чловѣкъ, по нравствени побуждения.

Нѣкогашната дрипава жена бѣше основата въ кжщата, примѣрна кжщовница и вѣрна съпруга, истински изворъ на щастие и добродѣнствие, когато за сегашната не може да се каже същото. защото болшинството иматъ отрицателни качества. Надали нѣкога ще може да видиме тъй примерни жени, както ония прѣди 30 години, които родиха Ботева, Левски, Караджата и много други пламени натури.

И. К. Б.